

Nacionālā elektronisko plašsaziņas līdzekļu padome

Doma laukums 8A, Rīga, LV-1939, Latvija, tālr. +371 67221848, e-pasts neplpadome@neplpadome.lv, www.neplpadome.lv

Rīgā 2022.gada 17.jūnijā

LĒMUMS Nr. 269/1-2

Par programmu izplatīšanas ierobežošanu Latvijas teritorijā un izmaiņām Latvijā retranslējamo audio un audiovizuālo programmu sarakstā

Nacionālā elektronisko plašsaziņas līdzekļu padome (turpmāk arī – Padome) šādā sastāvā – Padomes priekšsēdētājs Ivars Āboliņš, Padomes priekšsēdētāja vietniece Ieva Kalderauska, Padomes locekle Ilva Milzarāja un Padomes loceklis Andis Plakans – kā neatkarīga pilntiesīga autonoma institūcija, kas atbilstoši savai Elektronisko plašsaziņas līdzekļu likumā noteiktajai kompetencei pārstāv sabiedrības intereses elektronisko plašsaziņas līdzekļu jomā, kā arī uzrauga, lai to darbībā tiktu ievērota Latvijas Republikas Satversme, šis likums un citi normatīvie akti,

konstatē:

[1] Saskaņā ar Elektronisko plašsaziņas līdzekļu likuma (turpmāk – EPLL) 60.panta pirmās daļas 13.punktu, Padomei ir pienākums veicināt Latvijas nacionālajām interesēm atbilstošu elektronisko plašsaziņas līdzekļu programmu politiku, tas ir attiecināms arī uz Latvijā retranslējamo audio un audiovizuālo programmu sarakstā iekļautajām programmām.

[2] EPLL 21.⁵ panta pirmā nosaka Padomes kompetenci attiecībā uz citas valsts, kura nav Eiropas Savienības dalībvalsts, Eiropas Ekonomikas zonas valsts, Ziemeļatlantijas līguma organizācijas dalībvalsts vai Eiropas konvencijas par pārrobežu televīziju dalībvalsts, programmas izplatīšanu Latvijā. Saskaņā ar šā paša panta otro daļu Padomei ir tiesības pieņemt lēmumu par izplatīšanas aizliegumu programmai, kuras jurisdikcijas valsts grauj vai apdraud citas valsts teritoriālo integritāti, suverenitāti vai valstisko neatkarību.

[3] 2022.gada 24.februārī Krievijas Federācija uzsāka karu Ukrainā, tādējādi graužot Ukrainas teritoriālo integritāti, suverenitāti un valstisko neatkarību.

[4] 2022.gada 21.aprīlī Latvijas Republikas Saeima vienbalsīgi pieņēma paziņojumu par Krievijas Federācijas agresiju un kara noziegumiem Ukrainā, paužot solidaritāti ar Ukrainu un ukraiņu tautu. Paziņojumā Saeima atzīst, ka Krievijas Federācija veic genocīdu pret ukraiņu tautu.¹ Vienlaikus Padome vērš uzmanību, ka Krievijas Federācija ir Apvienoto Nāciju Organizācijas (turpmāk – ANO) dalībvalsts un tai ir saistoši ANO statūti². Krievijas Federācijas rīcība, iebrūkot Ukrainā, klaji pārkāpj ANO statūtu 1.pantā noteiktos ANO mērķus, piemēram, “*Uzturēt starptautisko mieru un drošību un šā mērķa labad veikt efektīvus kolektīvus pasākumus miera apdraudējuma nepieļaušanai un novēršanai, agresijas aktu vai citu miera pārkāpšanas gadījumu*

¹ https://titania.saeima.lv/LIVS13/saeimalivs_lmp.nsf/0/70ECF827438991E8C225882B00231388?OpenDocument

² https://www.likumi.lv/wwwraksti/2018/020/BILDES/ARL.2227-PIEL_1.PDF

apspiešanai un mierīgiem līdzekļiem saskaņā ar taisnīguma un starptautisko tiesību principiem noregulēt un atrisināt tādus starptautiskus strīdus un situācijas, kuras var novest pie miera izjaukšanas.” Papildus Padome norāda, ka arī citas Eiropas Savienības valstis ir nosodījušas Krievijas Federācijas rīcību, iebrūkot Ukrainā, piemēram, Lietuvas Republika ir atzinusi Krievijas Federāciju par terorismu atbalstošu un īstenojošu valsti³.

[5] Ar Padomes 2022.gada 7.marta lēmumu Nr.126/1-2 Latvijas Republikas teritorijā tika ierobežota vairāku televīzijas programmu izplatīšana. Padomes lēmums daļā par programmu “THT - Comedy”, “THT4 International”, “FRIDAY International” un “KHL TV channel”, “TNT Music” izplatīšanas Latvijas Republikas teritorijā aizliegumu tika pārsūdzēts Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā, lūdzot tiesai piemērot pagaidu noregulējumu. Ar Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu nama 2022.gada 29.aprīļa lēmumu lietā A420178222 (A42-01782-22/24) tika piemērots pagaidu noregulējums, apturot Padomes lēmumu daļā, ar kuru Latvijas Republikas teritorijā aizliegts izplatīt televīzijas programmas “THT-Comedy”, “THT4 International”, “FRIDAY International”, “KHL TV channel” un “TNT Music”. Padome par šo Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu nama lēmumu iesniedza blakus sūdzību. Administratīvā apgabaltiesa ar 2022.gada 16.jūnija lēmumu atcēla pirmās instances tiesas lēmumu par pagaidu noregulējumu, taču noteica, ka Padomes lēmums apturams daļā, ar kuru Latvijas Republikas teritorijā aizliegts izplatīt televīzijas programmas “THT-Comedy”, “THT4 International”, “FRIDAY International”, “KHL TV channel” un “TNT Music”. Vienlaikus Administratīvā apgabaltiesa savā 2022.gada 16.jūnijā lēmumā lietā Nr. A420178222 (AA43-0904-22/9) norādījusi:

“Vienlaikus apgabaltiesa vērš padomes uzmanību, ka šis tiesas lēmums neliedz padomei attiecībā uz strīdus programmām izdot jaunu administratīvo aktu, ja padome konstatē Elektronisko plašsaziņas līdzekļu likumā paredzētos gadījumus, kad padomei ir tiesības aizliegt citas valsts, kura nav Eiropas Savienības dalībvalsts, Eiropas Ekonomikas zonas valsts vai Eiropas konvencijas par pārrobežu televīziju dalībvalsts, audiovizuālo programmu retranslāciju.”

Ņemot vērā Administratīvās apgabaltiesas 2022.gada 16.jūnijā pieņemto lēmumu par pagaidu noregulējumu lietā Nr. A420178222 (AA43-0904-22/9), Padome konstatē, ka Latvijā retranslējamo audio un audiovizuālo programmu sarakstā ar Administratīvās apgabaltiesas lēmumu atjaunotas šādas Krievijas Federācijā reģistrētas un Krievijas Federācijas jurisdikcijā esošas audiovizuālas programmas:

Nr. p. k.	Nr. Latvijā retranslējamo audio un audiovizuālo programmu sarakstā	Programmas nosaukums
1.	210.	THT-Comedy
2.	211.	THT4 International
3.	97.	FRIDAY International
4.	119.	KHL TV channel
5.	214.	TNT Music

[6] Latvijas Republikas teritorijā tādu programmu izplatīšana (tajā skaitā retranslācija), kuras jurisdikcijas valsts grauj vai apdraud citas valsts teritoriālo integritāti, suverenitāti vai valstisko neatkarību, informatīvā kara apstākļos, ko īsteno Krievijas Federācija, ir drauds ne tikai Latvijas informatīvās telpas, bet visas valsts drošībai.

³ <https://www.lsm.lv/raksts/zinas/arzemes/lietuvas-parlaments-atzist-krieviju-par-teroristisku-valsti.a456156/>

Ar terminu “valsts drošība” tiek saprasta pasākumu sistēma valsts politisko un ekonomisko pamatu un valsts robežu aizsargāšanai. Šis termins sevī ietver arī “nacionālo drošību”. Nacionālās drošības likuma 1.pants noteic: “*Nacionālā drošība ir valsts un sabiedrības īstenotu vienotu, mērķtiecīgu pasākumu rezultātā sasniegts stāvoklis, kurā ir garantēta valsts neatkarība, tās konstitucionālā iekārta un teritoriālā integritāte, sabiedrības brīvas attīstības perspektīva, labklājība un stabilitāte.*” Nepieciešamība nodrošināt šādu stāvokli attaisno atsevišķu personas pamattiesību ierobežošanu.⁴ Ievērojot to, ka ir nepieciešams nodrošināt nacionālo drošību un savlaicīgi prognozēt un novērst valsts iekšējo un ārējo apdraudējumu, kā arī garantēt valsts aizsardzību, sabiedrības drošību un tās demokrātisko attīstību, nav pieļaujams, ka Latvijas Republikas teritorijā tiek retranslētas tādas televīzijas programmas, kas ir reģistrētas Krievijas Federācijā – valstī, kas grauj citas valsts teritoriālo integritāti, suverenitāti un valstisko neatkarību.

[7] 2021.gadā Krievijas Federācija preses brīvības indeksā ierindojās 150. vietā no 180 vietām.⁵ Padome uzsver, ka 2021.gadā veiktais “Pētījums par Latvijas iedzīvotāju medijpratību un mediju satura lietošanas paradumiem” atspoguļo, ka Krievijā veidotās televīzijas programmas, skatās gandrīz puse (44%) aptaujāto Latvijas iedzīvotāju. 32% aptaujāto dažreiz skatās Krievijas televīzijas programmas, bet regulāri tās skatās 12% pētījuma dalībnieku. Lielākā Krievijas televīzijas programmu skatītāju auditorija ir cittautiešu vidū, kur tas sasniedz gandrīz divas trešdaļas (59%). Arī katrs trešais latvietis (35%) regulāri vai dažreiz skatās Krievijā veidotās televīzijas programmas. Dažādās sociāli demogrāfiskajās grupās iegūtie rezultāti atklāj, ka salīdzinoši lielāks Krievijas televīzijas programmu skatītāju skaits vērojams arī gados vecāko (45+) respondentu un Latgales iedzīvotāju vidū.⁶ Taču Krievijā joprojām tiek ieviesti arvien jauni un stingrāki ierobežojumi plašsaziņas līdzekļiem, un iespējas sniegt objektīvas reportāžas un sekmē žurnālistu ētikas standartu graušanu.⁷ Notiek arī žurnālistu un neatkarīgo plašsaziņas līdzekļu apspiešana, turpinot žurnālistu un blogeru aizturēšanu.⁸

[8] Elektroniskie plašsaziņas līdzekļi tiek izmantoti Krievijas ārpolitikas interesēm atbilstošas informācijas izplatīšanai, oficiāli argumentējot to ar savu tautiešu aizsardzību. Būtiski norādīt, ka esošajā ģeopolitiskajā situācijā valsts drošības apdraudējums saskatāms ne vien attiecībā pret Ukrainas valsti, bet arī Latvijas Republiku, jo militāra agresija kaimiņvalstīs un neparedzama ģeopolitiskā situācija nenoliedzami apdraud arī Latvijas Republikas drošību, īpaši ņemot vērā apstākli, ka Latvija līdz 1990.gadam bija Padomju savienības sastāvā. Padome uzsver, ka apdraudējums nacionālajai drošībai ietver spēka lietošanu vai draudus pret pašu valsts pastāvēšanu vai tās teritoriālo integritāti – draudi var būt gan ārēji, gan iekšēji, gan tieši, gan netieši.

[9] Padome vērš uzmanību, ka augstu vērtē vārda brīvību, kura ir uzskatāma par vienu no lielākajām demokrātiskas valsts vērtībām, kuru izmantot ir tiesīgs ikviens tās sabiedrības loceklis. Tiesības uz vārda brīvību sevī ietver tiesības brīvi iegūt, paturēt un izplatīt informāciju, paust savus

⁴ Latvijas Republikas Satversmes komentāri. VIII nodaļa Cilvēka pamattiesības, 2011, 775.lpp.

⁵ Pieejams: <https://rsf.org/en/ranking?fbclid=IwAR2LXYd5WhbwsSENfoF6B3xNpntSPRKnDhEGltfD9p7rrfb6JZJhAoWluxg>

⁶ Pētījums par Latvijas iedzīvotāju medijpratību un mediju satura lietošanas paradumiem. Pieejams: https://www.nepilpadome.lv/lv/assets/documents/Petijumi/Petijums_par_Latvijas_iedzivotaju_medijpratibu_un_mediju_satura_lietošanas_paradumiem_2021.pdf

⁷ Eiropas Parlamenta 2015.gada 10.jūnija rezolūcija par ES un Krievijas attiecībām. O.punkts un 12.-14.punkts (2015/2001(INI))

⁸ Eiropas Parlamenta 2018.gada 8.februāra rezolūcija par stāvokli ES un Krievijas politiskajās attiecībās (2018/2158 (INI)) I punkts.

uzskatus. Tomēr konkrētos gadījumos vārda brīvība ir ierobežojama, lai aizsargātu citu cilvēku tiesības, demokrātisko valsts iekārtu, valsts un sabiedrības drošību un labklājību. Proti, gadījumā, ja programmās, kuru jurisdikcijas valsts grauj vai apdraud citas valsts teritoriālo integritāti, suverenitāti vai valstisko neatkarību, programmas to jurisdikcijas valsts (konkrētajā gadījumā – Krievijas Federācijas) dēļ var tikt izmantotas negodprātīgi gan satura izplatīšanas nolūkiem, gan arī ar šo programmu palīdzību (nodevu, nodokļu veidā) līdzekļus saņemt Krievijas Federācija un tādējādi netieši tiek veikta kara Ukrainā finansēšana. Padomes ieskatā, vārda brīvības izmantošana kā iespējams instruments informatīvajā karā un tā finansēšanā, tādējādi apdraudot apdraud valsts drošību, nav pieļaujama vārda brīvības izpausme, jo tā neatbilst vispārējiem elektronisko plašsaziņas līdzekļu darbības mērķiem – informēt, izglītēt un izklaidēt sabiedrību, kā arī ir pretēji demokrātijas pamatprincipiem.

[10] Atbilstoši Elektronisko plašsaziņas līdzekļu likuma 1. panta 28. punktam retranslācija ir *“programmas uztveršana un tūlītēja pilnīga vai daļēja izplatīšana Latvijā publiskā elektronisko sakaru tīklā, neizdarot programmā vai raidījuma saturā nekādus grozījumus. [..]”* **Turpmāk tiek izklāstīts normatīvajos aktos noteiktais tiesiskais pamatojums televīzijas programmu izplatīšanas ierobežošanai Latvijas teritorijā.**

[10.1] EPLL 21.⁵ panta pirmā daļa noteic: *“Nacionālā elektronisko plašsaziņas līdzekļu padome nodrošina uztveršanas brīvību un Latvijas teritorijā neierobežo tās valsts elektroniskā plašsaziņas līdzekļa audiovizuālās programmas retranslāciju un audiovizuālā pakalpojuma pēc pieprasījuma izplatīšanu, kura nav Eiropas Savienības dalībvalsts, Eiropas Ekonomikas zonas valsts, Ziemeļatlantijas līguma organizācijas dalībvalsts vai Eiropas konvencijas par pārrobežu televīziju dalībvalsts, izņemot gadījumus, kad audiovizuālajā programmā vai katalogā ir pārkāpti šajā likumā vai citos normatīvajos aktos paredzētie programmu vai katalogu veidošanas nosacījumi vai kad audiovizuālās programmas vai audiovizuālā pakalpojuma pēc pieprasījuma jurisdikcijas valsts grauj vai apdraud citas valsts teritoriālo integritāti, suverenitāti vai valstisko neatkarību.”*

[10.2] EPLL 21.⁵ panta otrā daļa noteic, ka *“Šā panta pirmajā daļā minētajā gadījumā Nacionālā elektronisko plašsaziņas līdzekļu padome var lemt par aizliegumu izplatīt elektroniskā plašsaziņas līdzekļa programmu vai audiovizuālo pakalpojumu pēc pieprasījuma, norādot periodu, kurā tas būs spēkā Latvijas teritorijā.”*

[10.3] Lasot kopsakarā Elektronisko plašsaziņas līdzekļu likuma 21.⁵ panta pirmo daļu un otro daļu ar Elektronisko plašsaziņas līdzekļu likuma 1. panta 28. punktā noteikto retranslācijas definīciju, secināms, ka Padome ir tiesīga pieņemt lēmumu par kādas programmas retranslācijas pārtraukšanu Latvijas teritorijā, neatkarīgi no tā, vai retranslāciju nodrošina tāds subjekts, kurš ir saņēmis Padomes izdotu retranslācijas atļauju vai apraides atļauju, vai subjekts, kurš to dara bez attiecīgas atļaujas, piemēram, tādēļ, ka atrodas citas valsts jurisdikcijā. No minētā izdarāms secinājums, ka likumdevējs ir paredzējis Padomei tiesības ierobežot tādas valsts, kura nav Eiropas Savienības dalībvalsts, Eiropas Ekonomikas zonas valsts, Ziemeļatlantijas līguma organizācijas dalībvalsts vai Eiropas konvencijas par pārrobežu televīziju dalībvalsts un kura grauj vai apdraud citas valsts teritoriālo integritāti, suverenitāti vai valstisko neatkarību, programmas izplatīšanu Latvijas Republikas teritorijā.

[10.4] Elektronisko plašsaziņas līdzekļu likuma 21.⁵ pantā minētais retranslācijas jēdziens ir jātulko paplašināti, to attiecinot uz visiem apraides veidiem, ne tikai uz retranslāciju. Padomes ieskatā retranslācijas jēdzienam Elektronisko plašsaziņas līdzekļu likuma 21.5 panta kontekstā

jāietver visi programmas izplatīšanas veidi, tai skaitā satelīta apraide un programmas izplatīšana internetā, pretējā gadījumā netiktu sasniegts tiesību normas mērķis un jēga – aizliegums izplatīt elektroniskā plašsaziņas līdzekļa audiovizuālu programmu.

[11] Ņemot vērā šajā lēmumā konstatēto, Padome secina, ka esošajā ģeopolitiskajā situācijā, kad Krievijas Federācijas līdztekus karam Ukrainā īsteno arī informatīvo karu visā Eiropā, tajā skaitā arī Latvijā, tādējādi radot riskus arī Latvijas valsts drošībai, Padome atzīst, ka šī lēmuma 5.punktā norādīto programmu izplatīšanas ierobežošana Latvijas teritorijā ir steidzama.

[11.1] Elektronisko plašsaziņas līdzekļu likuma normas paredz Padomei tiesības izlemt, vai konkrētajā gadījumā administratīvais akts ir izdodams. Tāpat normatīvie akti neparedz izdot noteikta satura administratīvo aktu, tāpēc šāda administratīvā akta satura noteikšana ir Padomes kompetencē. Šādu kārtību likumdevējs noteicis Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 65. panta ceturtajā daļā, kas noteic: *“Ja piemērojamā tiesību norma ļauj iestādei izlemt, vai administratīvo aktu izdot vai neizdot, bet izdošanas gadījumā nenosaka konkrētu tā saturu (brīvais administratīvais akts), iestāde vispirms apsver izdošanas lietderību. Ja iestāde secina, ka administratīvais akts ir izdodams, tā izdod šo aktu, ievērojot piemērojamā tiesību normā noteiktos ietvarus, un šajos ietvaros, pamatojamās uz lietderības apsvērumiem, nosaka administratīvā akta saturu. [..].”*

[11.2] Ievērojot minēto, Padomei ir jāveic visaptverošs lietderības apsvērumu vērtējums par administratīvā akta izdošanas un satura lietderību. Lietderības apsvērumu vērtēšanas kritēriji, lemjot par brīvā administratīvā akta izdošanu, noteikti APL 66. panta pirmajā daļā, kas noteic, ka, apsverot administratīvā akta izdošanas vai tā satura lietderību, iestāde lemj:

- a. par administratīvā akta nepieciešamību, lai sasniegtu tiesisku (lēģitīmu) mērķi;
- b. par administratīvā akta piemērotību attiecīgā mērķa sasniegšanai;
- c. par administratīvā akta vajadzību, tas ir, par to, vai šo mērķi nav iespējams sasniegt ar līdzekļiem, kuri mazāk ierobežo administratīvā procesa dalībnieku tiesības vai tiesiskās intereses;
- d. par administratīvā akta atbilstību, salīdzinot privātpersonas tiesību aizskārumu un sabiedrības interešu ieguvumu un ņemot vērā, ka privātpersonas tiesību būtisku ierobežošanu var attaisnot tikai ievērojams sabiedrības ieguvums.

[12] Padome uzskata, ka šo lēmumu ir nepieciešams pieņemt, lai sasniegtu lēģitīmu mērķi, pamatojoties uz turpmāk norādītajiem apsvērumiem.

[12.1] Administratīvā akta nepieciešamība, lai sasniegtu lēģitīmu mērķi

Satversmes 100. pants paredz *“Ikvienam ir tiesības uz vārda brīvību, kas ietver tiesības brīvi iegūt, paturēt un izplatīt informāciju, paust savus uzskatus. Cenzūra ir aizliegta.”* 116.pants paredz, ka personas tiesības, kas noteiktas Satversmes 100.pantā, var ierobežot likumā paredzētajos gadījumos, lai sasniegtu lēģitīmu mērķi – aizsargātu citu cilvēku tiesības, demokrātisko valsts iekārtu, sabiedrības drošību, labklājību un tikumību.

Satversmes tiesa ir skaidrojusi, ka Satversme vārda brīvības ierobežojumus noteikusi vispārīgi, savukārt Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencija (turpmāk – ECTK) dod konkrētākus kritērijus. Tāpēc attiecībā uz pieļaujamajiem plašākajiem vārda brīvības

ierobežojumiem Satversmes normas jāinterpretē ECTK 10. panta izpratnē (*Satversmes tiesas 2003. gada 29. oktobra sprieduma lietā Nr. 2003-05-01 22. punkts*). Pamattiesību uz vārda brīvību ierobežojuma mērķis atzīstams par leģitīmu tikai tad, ja tas atbilst ne vien Satversmes 116. pantā, bet arī ECTK 10. pantā minētajiem mērķiem, kuru labad var ierobežot vārda brīvību (*Satversmes tiesas 2010. gada 22. februāra sprieduma lietā Nr. 2009-45-01 9. punkts*). ECTK 10. panta otrajā daļā noteikts: “Tā kā šo brīvību īstenošana ir saistīta ar pienākumiem un atbildību, tā var tikt pakļauta tādām prasībām, nosacījumiem, ierobežojumiem vai sodiem, kas paredzēti likumā un nepieciešami demokrātiskā sabiedrībā, lai aizsargātu valsts drošības, teritoriālās vienotības vai sabiedriskās drošības intereses, nepieļautu nekārtības vai noziegumus, aizsargātu veselību vai tikumību, aizsargātu citu cilvēku cieņu vai tiesības, nepieļautu konfidencialas informācijas izpaušanu vai lai nodrošinātu tiesas varu un objektivitāti.” Elektronisko plašsaziņas līdzekļu likuma 21.⁵ panta pirmajā daļā noteiktie gadījumi, kad iestādei ir tiesības ierobežot personas vārda brīvību (elektronisko plašsaziņas līdzekļu programmu retranslāciju no citām valstīm), pēc būtības jau paši par sevi norāda uz šā ierobežojuma leģitīmajiem mērķiem, kas noteikti Satversmes 116.pantā un ECTK 10.panta otrajā daļā. Leģitīmais mērķis vārda brīvības ierobežošanai konkrētajā gadījumā nepārprotami ir valsts un sabiedrības drošība, demokrātiskas valsts iekārtas saglabāšana. Demokrātiskas valsts iekārtas aizsardzība kā leģitīms mērķis sevī ietver nacionālās drošības un Latvijas teritoriālās vienotības aizsardzību.⁹ Padome uzsver, ka elektronisko plašsaziņas līdzekļu programmu, kas reģistrētas Krievijas Federācijā, kas grauj citas valsts teritoriālo integritāti, suverenitāti vai valstisko neatkarību, izplatīšana Latvijas Republikas teritorijā Krievijas Federācijas īstenotā informatīvā kara apstākļos vērtējams kā apdraudējums Latvijas informatīvās telpas drošībai.

Satversmes tiesa ir atzinusi, ka ikvienam ir tiesības brīvi paust savus uzskatus jebkādā veidā – mutvārdos, rakstveidā, vizuāli, ar māksliniecisku izteiksmes līdzekļu palīdzību u.tml. (*sk. Satversmes tiesas 2003.gada 5.jūnija sprieduma lietā Nr.2003-02-0106 secinājumu daļas 1.punktu un 2003.gada 29.oktobra sprieduma lietā Nr.2003-05-01 21.punktu*). Turklāt vārda brīvība līdzās tradicionālām tās izpausmēm, piemēram, runām, plašsaziņas līdzekļos pausto viedokļu dažādībai, dalībai demonstrācijās un citos pasākumos, ietver arī dažādas mākslinieciskas izpausmes formas, kā, piemēram, rakstniecību, glezniecību, mūziku, un arī citas kombinētas vārda brīvības izpausmes, tostarp simbolu lietošanu (*sk. Satversmes tiesas 2015.gada 2.jūlija sprieduma lietā Nr.2015-01-01 11.4.punktu*), tomēr Satversmes tiesa ir atzinusi, ka tiesības uz vārda brīvību nav absolūtas un var tikt ierobežotas, ja tas nepieciešams sabiedrības interešu labā (*sk. Satversmes tiesas 2015.gada 2.jūlija sprieduma lietā Nr.2015-01-01 13.punktu*). Tāpat tiesības uz vārda brīvību nenozīmē visatļautību. Gan no Satversmes, gan arī no Latvijai saistošajiem starptautiskajiem cilvēktiesību dokumentiem izriet, ka tiesības uz vārda brīvību var ierobežot. Valsts var noteikt vārda brīvības ierobežojumus gadījumos, kad personas tiesības uz vārda brīvību tieši ietekmē citu personu tiesības, kā arī gadījumos, kad vārda brīvība rada nepārprotamus un tiešus draudus sabiedrībai (*sk. Satversmes tiesas 2003.gada 29.oktobra sprieduma lietā Nr. 2003-05-01 secinājumu daļas 22.punktu un Manfred Nowak. U.N. Covenant on Civil and Political Rights. CCPR Commentary. – Publisher N.P.Engel, Kehl, Strasbourg, Arlington, 1993, p.337*). Ievērojot minēto, Padome uzskata, ka par leģitīmo mērķi, saskaņā ar kuru ir pieļaujams ar administratīvo aktu ierobežot personas vārda brīvību Elektronisko plašsaziņas līdzekļu likuma 21.⁵

⁹ Satversmes tiesas spriedums. 2000–03–01. 30.08.2000. Secinājumu daļas 7.punkts.

panta pirmajā daļā noteiktajos gadījumos, atzīstama valsts interese aizsargāt valsts drošību, teritoriālo vienotību un sabiedrisko drošību.

Padome uzskata, ka lēmums ir piemērots leģitīmā mērķa sasniegšanai. Ja aizsargājamu leģitīmo mērķi aizskar tieši elektroniskā plašsaziņas līdzekļa programmas retranslācija no citām valstīm, tad šādas retranslācijas ierobežošana viennozīmīgi novērš leģitīmā mērķa pārkāpumu. Šāds ierobežojums piemērots, pieļaujams un demokrātiskā valstī nepieciešams.

[12.2] Administratīvā akta piemērotība attiecīgā mērķa sasniegšanai

Attiecībā uz vārda brīvības ierobežojuma vērtējumu jāņem vērā arī Eiropas Cilvēktiesību tiesas (turpmāk – ECT) izdarītie secinājumi par to, ka tādām audiovizuālam medijam kā televīzijai, ņemot vērā to iespējas nodot ziņas caur skaņu un attēlu, piemīt spēja ātrāk un iedarbīgāk ietekmēt sabiedrību, nekā drukātajai preseī (*sk. ECT sprieduma lietā Manole and Other v. Moldova 97. punktu*). Tātad arī sabiedrībai kaitīga informācija caur televīziju rada krietni ievērojamāku negatīvu efektu sabiedrībai, nekā drukātā prese. Līdz ar to pret televīzijas programmas ierobežošanu valstij nebūtu jāizvirza tik stingri kritēriji, kā attiecībā uz vārda brīvības ierobežošānu drukātajā presē. Šajā aspektā būtiski ņemt vērā televīzijas sižetu iedarbību uz skatītājiem ar dažādiem skatītāju uztveri ietekmējošiem paņēmieniem.

Sabiedrībai ir tiesības saņemt patiesu informāciju – tā ir aksioma. Un mediju uzdevums un pienākums ir kalpot sabiedrības interesēm. Padomes ieskatā sabiedrības interesēs nav saņemt informāciju, kuru izplata programmas, kuru jurisdikcijas valsts grauj vai apdraud citas valsts teritoriālo integritāti, suverenitāti vai valstisko neatkarību. Šādas informācijas saņemšana daļā sabiedrības var radīt uztraukumu un bailes savas valsts pastāvēšanu un savu, savas ģimenes nākotni. Turklāt šī informācija var saturēt arī dezinformāciju un šādas informācijas rezultātā var rasties un aktivizēties radikālas organizācijas, kuras atbalsta šīs idejas, kā arī to pretinieki, tādējādi neizslēdzot iespēju, ka valstu iekšienē var rasties dažu grupu protesti un tādējādi neapšaubāmi tiek ietekmēta sabiedriskā kārtībā un cilvēku drošība, kas būtiski un nepārprotami ietekmē valsts drošību kopumā. Gadījumā, ja šādas televīzijas programmas netiktu Latvijas teritorijā izplatītas, nav šaubu, ka pieejamība šāda veida informācijai būtu krietni mazāka, tādējādi arī šāda veida informācijas nodarītais kaitējums būtiski samazinātos, palielinot Latvijas informatīvās telpas drošību.

Līdz ar to, Padomes ieskatā, Elektronisko plašsaziņas līdzekļu likuma 21.⁵ panta pirmajā un otrajā paredzētais instruments tiesību uz vārda brīvību ierobežošānai – elektronisko plašsaziņas līdzekļu programmu izplatīšanas no citām valstīm ierobežošāna – ir uzskatāms par piemērotu līdzekli leģitīmā mērķa sasniegšanai.

[12.3] Administratīvā akta nepieciešamība demokrātiskā sabiedrībā

Konkrētajā gadījumā, kā tas secināts iepriekš, iespējamu personas tiesību aizskārumu rada lēmuma 5.punktā norādīto audiovizuālo programmu izplatīšana Latvijas teritorijā.

Eiropas Cilvēktiesību tiesa ir secinājusi, ka nevar izslēgt to, ka persona vai personu grupa atsauksies uz Eiropas cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk arī – ECTK) vai tās protokolos nostiprinātajām tiesībām, lai tām būtu “tiesības” uz rīcību, kas praksē nozīmē darbības, kuru nodoms ir ECTK noteikto tiesību vai brīvību sagraušana; jebkāda šāda graužošā darbība darītu galu demokrātijai. Tieši šīs bažas lika ECTK autoriem iekļaut tajā 17. pantu, kas nosaka: “Neviena no (...) ECTK normām nav tulkojama kā kādas valsts, grupas vai

personas tiesības veikt jebkuru darbību, kuras mērķis ir likvidēt (..) ECTK atzītās tiesības un brīvības vai ierobežot tās lielākā mērā nekā tas noteikts ECTK” (*Collected Edition of the “Travaux Préparatoires”*: *Official Report of the Consultative Assembly, 1949., 1949, 1235.-1239. lpp.*). Nevajadzētu nevienam atļaut izmantot Konvencijas noteikumus, lai vājinātu vai iznīcinātu demokrātiskas sabiedrības ideālus un vērtības (*ECT sprieduma lietā Refah Partisi un Others v. Turkey [GC] Nr. 41340/98, 41342/98, 41343/98 and 41344/98, 99. punkts*). Tādējādi, lai garantētu demokrātiskas sistēmas drošību, stabilitāti un efektivitāti, valstij var būt nepieciešamība veikt īpašus pasākumus sevis aizsargāšanai. Tādēļ ECT ir atzinusi “sevi aizstāvēt spējīgas demokrātijas” jēdziena leģitimitāti (*Eiropas Cilvēktiesību tiesas Lielās palātas 2006. gada 16. marta sprieduma lietā Ždanoka v. Latvia 100. punkts*).

Padomes ieskatā, uz konkrēto gadījumu ir attiecināms ECT judikatūrā nostiprinātais “sevi aizstāvēt spējīgas demokrātijas” jēdziens, no kura izriet valsts tiesības ierobežot ECTK paredzētās tiesības, tostarp, tiesības uz vārda brīvību, ja šīs tiesības tiek izmantotas pretēji ECTK paredzētajiem mērķiem. Arī Satversmes tiesa ir atzinusi, ka demokrātiskai valstij ir ne vien tiesības, bet arī pienākums aizsargāt principus, pamatojoties uz kuriem tā ir radīta (*sk. Satversmes tiesas 2006. gada 15. jūnija sprieduma lietā Nr. 2005-13-0106 13.6. punktu*).

Konkrētajā gadījumā nav šaubu par to, ka lēmuma 5.punktā norādīto programmu reģistrācijas un jurisdikcijas valsts (Krievijas Federācija) apdraud citas valsts (Ukrainas) teritoriālo integritāti, suverenitāti un valstisko neatkarību, šādu programmu izplatīšana Latvijā rada potenciālus draudus Latvijas valsts drošībai. Tādējādi, Padomes ieskatā, ir nepieciešams novērst leģitīmā mērķa aizskārumu, ko rada minēto programmu retranslācija, lai aizsargātu valsts drošību, teritoriālo vienotību un sabiedrisko drošību. Turklāt, ņemot vērā televīzijas ievērojamo lomu informācijas sniegšanā iedzīvotājiem, Padome uzskata, ka nepastāv citi tiesiski mehānismi, kā ierobežot lēmuma 5.punktā minēto programmas radīto aizskārumu, kā vien Elektronisko plašsaziņas līdzekļu likuma 21.⁵ panta otrajā daļā paredzētās Padomes tiesības ierobežot programmu retranslāciju, jo konkrēto programmu izplatīšana Latvijas informatīvajā telpā rada potenciālu apdraudējumu valsts drošībai, īpaši esošajā ģeopolitiskajā situācijā.

Padome uzskata, ka administratīvā akta ierobežojošo mērķi var sasniegt ar samērīgu laika periodu, uz kādu būtu ierobežojama lēmuma 5.punktā minēto audiovizuālo programmu izplatīšana (tajā skaitā retranslācija) Latvijas teritorijā. Konkrētajā gadījumā, ņemot vērā ģeopolitisko situāciju Eiropā un pasaulē, kā arī iepriekš minēto saistībā ar to, ka no programmu izplatīšanas gūtie ieņēmumi var tikt izmantoti kara finansēšanā, Padomes ieskatā šis laika periods ir līdz brīdim, kad Krievijas Federācija izbeigs agresiju Ukrainā, tādējādi izbeidzot graut Ukrainas teritoriālo integritāti, suverenitāti un valstisko neatkarību. Minētais laika periods uzskatāms par samērīgu, jo nav paredzams, kā attīstīsies militārais konflikts Ukrainā un kādas būs Krievijas Federācijas turpmākās darbības, tajā skaitā attiecībā pret citām valstīm, tādējādi nav prognozējams, kāds varētu būt televīzijas programmās turpmāk demonstrētais saturs un kā tas ietekmēs Latvijas un citu valstu drošību. ņemot vērā, ka vienlaikus ar militāro agresiju Ukrainā, gan Ukrainā, gan citviet pasaulē tiek īstenots arī mērķtiecīgs hibrīdkarš, izplatīta dezinformācija un nepatiesas ziņas. Padome uzver, ka pētījumā “Pētījums par Latvijas iedzīvotāju medijpratību un mediju satura lietošanas paradumiem” iegūtie dati liecina, ka gandrīz visi (85%) aptaujas

dalībnieki ir saskārušies ar viltus ziņām, tendenciozu vai safabricētu informāciju.¹⁰ Tādējādi nav šaubu, ka esošajos apstākļos ir būtiski garantēt arī informatīvās telpas drošību, uzticamas un pārbaudītas informācijas pieejamību.

Padome uzsver, ka, patlaban esošajā ģeopolitiskajā situācijā, atkārtoti iekļaujot šīs programmas Latvijā retranslējamo audio un audiovizuālo programmu sarakstā, Latvijas valsts nevarēs garantēt tās iedzīvotāju un šīs programmas auditorijas aizsardzību pret iespējamu kaitīgu saturu, tādu, kas apdraud Latvijas un citu valstu drošību. Šāds aizlieguma laiks dod iespēju gan programmu veidotājiem reģistrēt programmas ārpus Krievijas Federācijas, kā arī nodrošināt programmu pārceļšanu uz tādu valstu jurisdikcijām, kur vārda brīvība eksistē ne tikai juridiski, bet arī faktiski. Lēmuma 5.punktā minētās televīzijas programmas atkārtoti var tikt iekļautas retranslējamo programmu sarakstā, kad Krievijas Federācija būs izbeigusi agresiju Ukrainā, tādējādi izbeidzot graut Ukrainas teritoriālo integritāti, suverenitāti vai valstisko neatkarību.

[12.4] Administratīvā akta samērīgums

Tiesisko seku samērīgums jāvērtē katra administratīvā akta izdošanas gadījumā. Tiesību piemērošanas neatņemama sastāvdaļa ir tiesisko seku konkretizēšana un šajā posmā tiesību piemērotāja pienākums ir apsvērt tiesiskās sekas un izvēlēties tās sekas, kuras sasniedz tiesību mērķi – taisnīgumu (*Satversmes tiesas 2007. gada 28. februāra lēmuma lietā Nr. 2006-41-01 14.2. punkts*). Uz šādu iestādes pienākumu norāda arī APL 13. pantā nostiprinātais samērīguma princips: “*Labumam, ko sabiedrība iegūst ar ierobežojumiem, kas uzlikti adresātam, ir jābūt lielākam nekā viņa tiesību vai tiesisko interešu ierobežojumam. Būtiski privātpersonas tiesību vai tiesisko interešu ierobežojumi ir attaisnojami tikai ar nozīmīgu sabiedrības labumu.*”

Padomes ieskatā konkrētajā gadījumā labums, ko iegūs sabiedrība, ir ievērojami lielāks nekā tiesību ierobežojums, jo sabiedrību vairs nenasniegs tāds saturs un informācija, kas var apdraudēt gan Latvijas, gan Ukrainas valstu drošību un arī Eiropas drošību kopumā.

Papildus jānoskaidro, kāds ir iespējama kaitējums un zaudējumi, kas ar administratīvo aktu tiks nodarīti lēmuma 5.punktā minēto audiovizuālo programmu izplatītājiem un tiem elektroniskiem plašsaziņas līdzekļiem, kas šīs programmas retranslē un citā veidā izplata Latvijas teritorijā. Attiecībā uz tiesību uz vārda brīvību ierobežojumu lēmuma 5.punktā minēto programmas izplatītājam, secināms, ka sabiedrības ieguvums ir ievērojami lielāks nekā personas tiesību aizskārums, jo sabiedrības interesēs ir tās pasargāšana no tādas informācijas izplatīšanas, kas varētu būt neobjektīva, tendencioza un kura varētu saturēt aicinājumus un saturu, kas apdraud valsts drošību, kā arī aicina uz kara vai militāra konflikta izraisīšanu. Satversmes tiesa 2003. gada 29. oktobra spriedumā lietā Nr. 2003-05-01 secinājumu daļas 31. punktā ir atzinusi, ka preses pienākums ir sniegt tikai patiesu informāciju un vārda brīvība šajā aspektā ietver arī pienākumus un atbildību. Šādu secinājumu attiecībā uz žurnālistiem vairākkārt izdarījusi arī ECT, norādot, ka ECTK 10. pants tos aizsargā tikai tādā gadījumā, ja “*tie darbojas godprātīgi, sniedz precīzu un pārbaudītu informāciju, ievērojot žurnālista ētiku*” (*sk. Human Rights. The 1998 Act and the European Convention. London, Sweet & Maxwell, 2000, p.300, sk. arī Cilvēktiesību tiesas spriedumu lietā Bladet Tromsø and Stensaas v. Norway, para.65, 1996.gada 27.marta spriedumu*

¹⁰ Pētījums par Latvijas iedzīvotāju medijpratību un mediju satura lietošanas paradumiem. Pieejams: https://www.neplpadome.lv/lv/assets/documents/Petijumi/Petijums_par_Latvijas_iedzivotaju_medijpratibu_un_mediju_satura_lietošanas_paradumiem_2021.pdf

lietā *Goodwin v. United Kingdom*, para.39 un 1999.gada 21.janvāra spriedumu lietā *Fressoz and Roire v. France*, para.54).

Tāpat Padome izvērtē arī iespējamus zaudējumus, kas līdz ar retranslācijas aizliegumu varētu rasties elektroniskajiem plašsaziņas līdzekļiem, kas retranslē lēmuma 5.punktā minētās programmas Latvijas teritorijā. ECT ir atzinusi, ka plurālisms un demokrātija balstās uz kompromisu, kas prasa dažādas piekāpšanās no indivīdu puses, kuriem reizēm ir jābūt gataviem ierobežot dažas no savām brīvībām, lai nodrošinātu lielāku valsts stabilitāti kopumā (*ECT spriedums lietā Refah Partisi and Others v. Turkey [GC]*, Nr. 41340/98, 41342/98, 41343/98 and 41344/98, 99. punkts). Tādējādi jautājums, kas tiek izvirzīts, ir par kompromisa panākšanu starp prasībām aizstāvēt demokrātisku sabiedrību, no vienas puses, un prasībām aizstāvēt cilvēktiesības, no otras puses. Ikreiz, kad valsts vēlas atsaukties uz “sevi aizstāvēt spējīgas demokrātijas” principu, lai pamatotu iejaukšanos indivīda tiesībās, tai ir rūpīgi jāizvērtē apsveramā pasākuma mērogs un sekas, lai nodrošinātu iepriekšminētā līdzsvara panākšanu (*ECT 2006. gada 16. marta sprieduma lietā Ždanoka v Latvia [GC]* 100. punkts).

Padome, izvērtējot iespējamus zaudējumus, kas var rasties saistībā ar lēmumā noteikto aizliegumu izplatīt konkrētās programmas, tiem elektroniskajiem plašsaziņas līdzekļiem, kuri Latvijā izplata lēmuma 5.punktā minētās programmas, ir secinājusi, ka, lai arī minētajiem komersantiem var rasties zaudējumi, mediju nozares un sabiedrības kopējais ieguvums būs ievērojami lielāks nekā ierobežojums (aizliegums) komersantiem uz noteiktu laiku izplatīt lēmuma 5.punktā minētās programmas, kas reģistrētas un kuru jurisdikcijas valsts ir Krievijas Federācija – valsts, kas grauj citas valsts teritoriālo integritāti, suverenitāti vai valstisko neatkarību. Šāds tiesību ierobežojums ir attaisnojams ar sabiedrības tiesībām uz drošību un lielāku valsts (tajā skaitā informatīvās telpas) stabilitāti kopumā, kā arī ar to, ka Krievijas Federācija vairs negūs ieņēmumus no konkrēto programmu izplatīšanas Latvijas teritorijā un tādējādi šīs programmas vairs nevarēs tik izmantotas arī kara finansēšanā.

Ievērojot iepriekš minēto, Padome uzskata, ka saskaņā ar Elektronisko plašsaziņas līdzekļu likuma 21.⁵ panta pirmo daļu ir pamats pieņemt lēmumu par aizliegumu izplatīt (tajā skaitā retranslēt) lēmuma 5.punktā norādītās programmas Latvijas teritorijā no šī lēmuma spēkā stāšanās dienas līdz brīdim, kad Krievijas Federācija izbeigs agresiju Ukrainā, tādējādi izbeidzot graut Ukrainas teritoriālo integritāti, suverenitāti un valstisko neatkarību.

Šis lēmums atbilstoši APL 1. panta 3. punktam un EPLL 21.⁵ panta trešajai daļai ir vispārīgais administratīvais akts, jo tas attiecas uz individuāli nenoteiktu personu loku, kas atrodas konkrētos un identificējamos apstākļos. Proti, šis administratīvais akts attiecas uz jebkuru personu (t.sk. elektroniskajiem plašsaziņas līdzekļiem, bet ne tikai), kas Latvijas teritorijā veic lēmuma 5.punktā minēto programmu izplatīšanu (tajā skaitā retranslāciju). Šis lēmums kā vispārīgais administratīvais akts tiek paziņots oficiālajā laikrakstā “Latvijas Vēstnesis”.

Padome saskaņā ar APL 62. panta trešo daļu norāda apsvērumus, kāpēc tā uzskata, ka pie konkrētā lēmuma pieņemšanas nebija nepieciešams uzklaut šī lēmuma adresātu viedokli. Saskaņā ar APL 62.panta otrās daļas 1.punktā noteikto “*personas viedokļu un argumentu noskaidrošana nav nepieciešama, ja administratīvā akta izdošana ir steidzama un jebkura kavēšanās tieši apdraud valsts drošību, sabiedrisko kārtību, vidi, personas dzīvību, veselību un mantu.*” Ievērojot minēto, secināms, ka Padomei nebija pienākuma uzklaut lēmuma adresātu viedokli, jo jebkura kavēšanās lēmuma pieņemšanā rada draudus valsts drošībai un sabiedriskajai drošībai. Tāpat jāņem vērā, ka konkrētajā gadījumā administratīvajā aktā noteiktais ierobežojums

tiek vērsts pret jebkuru personu, kas izplata lēmuma 5.punktā minētās audiovizuālās programmas Latvijas teritorijā, lai pasargātu būtiskas sabiedrības intereses, tad potenciālo adresātu uzklaušanās ir faktiski neiespējama to ievērojamā skaita dēļ. Tāpat Padome administratīvajā aktā ir veikusi administratīvā akta potenciālo adresātu argumentu izvērtējumu un pamatojusi šāda ierobežojuma atbilstību tiesību uz vārda brīvību aizsardzības kontekstā. Secinot, ka administratīvais akts samērīgi ierobežo personas, kas Latvijas teritorijā izplata lēmuma 5.punktā minētās audiovizuālās programmas, tiesības un šādu ierobežojumu sabiedrības interesēs ir nepieciešams noteikt bez kavēšanās, potenciālo adresātu viedokļa uzklaušanās varētu nebūt adekvāta.

[13] Ievērojot minēto un pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 65.panta otro daļu, 66., 67.pantu, 185.panta ceturtais daļas 2.punktu, Elektronisko plašsaziņas līdzekļu likuma 21.⁵ pantu, 60.panta pirmās daļas 13., 15.punktu, Elektronisko plašsaziņas līdzekļu nozares attīstības nacionālās stratēģijas 2018.-2022.gadam Pielikuma Nr.5 “Retranslācijas atļauju izsniegšanas un darbības īstenošanas kārtība” II sadaļu, kā arī ņemot vērā Administratīvā apgabaltiesa savā 2022.gada 16.jūnijā lēmumā lietā Nr. A420178222 (AA43-0904-22/9) noteikto, Nacionālā elektronisko plašsaziņas līdzekļu padome šādā sastāvā – Padomes priekšsēdētājs Ivars Āboliņš, Padomes priekšsēdētāja vietniece Ieva Kalderauska, Padomes locekle Ilva Milzarāja un Padomes loceklis Andis Plakans

nolemj:

1. Aizliegt izplatīt (tajā skaitā retranslēt) Latvijas teritorijā šādas Krievijas Federācijā reģistrētas audiovizuālās programmas:

Nr. p. k.	Nr. Latvijā retranslējamo audio un audiovizuālo programmu sarakstā	Programmas nosaukums
1.	210.	THT-Comedy
2.	211.	THT4 International
3.	97.	FRIDAY International
4.	119.	KHL TV channel
5.	214.	TNT Music

2. Noteikt, ka aizliegums Latvijas Republikas teritorijā izplatīt šā lēmuma 1.punktā norādītās programmas ir spēkā no šī lēmuma spēkā stāšanās brīža līdz brīdim, kad Krievijas Federācija izbeigs agresiju Ukrainā, tādējādi izbeidzot graut Ukrainas teritoriālo integritāti, suverenitāti un valstisko neatkarību.
3. Izslēgt šī lēmumā 1.punktā norādītās audiovizuālās programmas no Latvijā retranslējamo audio un audiovizuālo programmu saraksta un noteikt, ka programmas atkārtoti iekļaut Latvijā retranslējamo audio un audiovizuālo programmu sarakstā iespējams saskaņā ar Elektronisko plašsaziņas līdzekļu likumā un Elektronisko plašsaziņas līdzekļu nozares attīstības nacionālajā stratēģijā noteikto kārtību.
4. Publicēt lēmumu oficiālajā izdevumā “Latvijas Vēstnesis”.
5. Publicēt lēmumu Padomes tīmekļvietnē.
6. Atbildīgais Padomes loceklis par lēmuma izpildes kontroli ir Padomes priekšsēdētājs Ivars Āboliņš.

Lēmums stājas spēkā nākamajā dienā pēc tā publicēšanas oficiālajā izdevumā "Latvijas Vēstnesis".

Lēmumu var pārsūdzēt viena mēneša laikā no tā spēkā stāšanās dienas Administratīvajā rajona tiesā Rīgas tiesu namā Baldones ielā 1A, Rīgā saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 188.panta otro daļu.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 185.panta ceturtās daļas 3.punktu šā lēmuma pārsūdzēšana neaptur tā darbību.

Padomes priekšsēdētājs

Ivars Āboliņš

DOKUMENTS PARAKSTĪTS AR DROŠU ELEKTRONISKO PARAKSTU UN SATUR LAIKA ZĪMOGU